

d) Wyższa Szkoła Handlowa może nadawać stopnie naukowe magistra i doktora nauk ekonomicznych na warunkach, określonych w zatwierdzonym przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego statucie i regulaminie.

Stopnie te doznają ochrony prawa na równi ze stopniami, nadawanymi przez państwowe szkoły akademickie.

e) Uczniowie Wyższej Szkoły Handlowej noszą nazwę studentów, przyjmowani są do szkoły za pomocą imatrykulacji, są pod względem prawa stowarzyszenia i zgromadzania się oraz innych praw, ustawami poręczonych, wreszcie pod względem kar dyscyplinarnych, zrównani ze studentami państwowych szkół akademickich.

f) Do dyplomów Wyższej Szkoły Handlowej przywiązane są pod względem przyjęcia do służby państwowej i wykonywania wolnych zawodów, odpowiadających zakresowi studiów Wyższej Szkoły Handlowej, te same prawa, co do dyplomów państwowych szkół akademickich.

Art. 2. Kwalifikacje naukowe ciała nauczycielskiego, zatrudnionego w Wyższej Szkole Handlowej w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, będą poddane ocenie osobnej komisji, którą powoła w tym celu Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z pośród profesorów państwowych szkół akademickich, nadając jej równocześnie regulamin czynności.

Na wniosek tej komisji Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego poweźmie postanowienie co do ustalenia składu profesorów Wyższej Szkoły Handlowej.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Miklaszewski*

186.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 lutego 1924 roku

w przedmiocie podwyższenia opłat sądowych na obszarze sądów apelacyjnych krakowskiego i lwowskiego i sądu okręgowego cieszyńskiego oraz zastosowania złotego do opłat sądowych.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. w przedmiocie podwyższenia opłat sądowych na obszarze sądów apelacyjnych krakowskiego i lwowskiego i sądu okręgowego Cieszyńskiego (Dz. U. R.

P. z r. 1924 № 1, poz. 1) oraz artykułów 5, 6 i 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stajęj jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyła się postanowienia art. 1 do 8, 8¹, 8², 8³ i 8⁴ ustawy z dnia 1 marca 1921 r. o podwyższeniu opłat sądowych w b. dzielnicy austriackiej (Dz. U. R. P. № 26, poz. 143) w brzmieniu ustaw z dnia 31 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 11, poz. 88) i z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 1, poz. 1) i zastępuje się je postanowieniami zawartymi w następujących paragrafach.

§ 2. Rozporządzenie cesarskie z dnia 15 września 1915 r. o należnościach sądowych (aust. Dz. Ust. P. № 279) wraz z załączoną do niego taryfą i uwagami do tej taryfy ulega następującym zmianom:

1) wszelkie kwoty wyrażone w koronach i halersach będą uważane za wyrażone w złotych równych frankowi złotemu i w groszach;

2) z wyjątkiem należności stałych przewidzianych w poz. 25, 26, 27 i 28 taryfy i z wyjątkami przewidzianymi w dalszych postanowieniach niniejszego rozporządzenia, wszelkie kwoty, określające należności stałe, należności procentowe, oraz najniższą i najwyższą granicę wymiaru podwyższa się dwukrotnie;

3) ustęp 2 § 16 ces. rozp. uzupełnia się punktem 7 w następującym brzmieniu:

„7. W postępowaniu, którego przedmiotem są roszczenia wyrażone w obcej walucie, przelicza się sumę roszczenia na złote, celem uzyskania podstawy wymiaru należności, według notowanego w Monitorze Polskim przeciętnego kursu giełdowego w dniu, w którym powstaje obowiązek uiszczenia należności, a jeśli w tym dniu niema notowania, według ostatniego poprzedzającego kursu, nie dłużej jednak niż trzy miesiące wstecz. Wartość walut, które w tym czasie nie były notowane, należy ustalić w sposób wskazany w §§ 52—54 austrj. ustawy o należnościach z r. 1850 (aust. Dz. Ust. P. № 50)”;

4) ustęp 1 § 31 ces. rozp. otrzymuje brzmienie następujące:

„Podstawą wymiaru należności ryczałtowej przewidzianej w par. 25 taryfy ustala się w sposób przepisany w art. 20 ustawy z dnia 24 marca 1923 w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296)”;

5) ustęp 1 § 45 ces. rozp. otrzymuje brzmienie następujące:

„Do pełnomocnictw wystawionych przez oskarżyciela prywatnego lub obwinionego mają zastosowanie ogólne przepisy o opłatach stemplowych od pełnomocnictw”;

6) ustanowioną w poz. 1 lit. a) taryfy skalę należności od podań zastępuje się następującą skalą:

do 100 złotych	od każdego arkusza	— zł. 40 gr.
ponad 100 zł. do 500 zł.	od każd. ark.	1 zł. 50 gr.
500 „ „	2.500 „ „	2 „ 50
2.500 „ „	10.000 „ „	5 „ —
10.000 „	od każdych choćby rozpo-	—
	czętych 10.000 zł.	5 „ —

szone w wykonaniu § 3 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1112);

4) wymiary należności ryczałtowej za sądowy nadzór nad powiernictwami (§ 38 ces. rozp. poz. 28 taryfy) uskutecznione na pierwszy okres wymiarowy na podstawie zeznań o wartości majątku w dniu 1 stycznia 1916, będą przeliczone na złote według kursu: 1 korona równa się 1 złotemu.

Wszelkie zmiany w majątku objętym węzłem powierniczym dla celów wymiaru należności ryczałtowej, będą podawane w złotych w ten sposób, że cenę szacunkową w markach polskich przerachowuje się na złote według kursu franka złotego w okresie ustalenia wartości.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1924 r.

Ma ono zastosowanie we wszystkich sprawach już będących w toku, jeżeli prawo Skarbu Państwa do należności powstało po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. W tych wypadkach, gdy według § 6 i 7 niniejszego rozporządzenia ma być uwzględniona wartość złotego w okresie przed 1 stycznia 1924, należy uwzględnić ją według wartości franka złotego podanej w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 134, poz. 1114).

Jeśli wymiar został już przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia dokonany przez władze skarbowe w markach polskich, a opłata do tego czasu nie została całkowicie zapłaconą, należy niewpłaconą sumę marek polskich przeliczyć na złote dzieląc ją przez liczbę wyrażającą kurs franka złotego w dniu zapadłości opłaty nie wcześniejszej jednakże niż w dniu 1 stycznia 1924 r.

§ 9. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom: Sprawiedliwości i Skarbu.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

187.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 lutego 1924 r.

o zastosowaniu złotego do kosztów i opłat sądowych w województwach: poznańskim i pomorskim.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie kosztów sądowych i opłat w województwach: poznańskim i pomorskim (Dz. U. R. P. № 43, poz. 292) oraz art. 5, 6 i 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1923 r. w przedmiocie kosztów sądowych i opłat w województwach: poznańskim i pomorskim (Dz. U. R. P. № 137, poz. 1135).

§ 2. Wszelkie kwoty w markach polskich wymienione:

1) w niemieckiej ustawie o kosztach sądowych z dnia 18 czerwca 1878 r.,

2) w niemieckiej ustawie o opłatach komorników sądowych z dnia 24 czerwca 1878 r.,

3) w niemieckiej ordynacji o opłatach adwokatów z dnia 7 lipca 1879 r.,

4) w niemieckiej ustawie o opłatach świadków i znawców z dnia 30 czerwca 1879 r.,

5) w pruskiej ustawie o kosztach sądowych z dnia 25 lipca 1910 r.,

6) w pruskiej ordynacji o opłatach notariuszy z dnia 25 lipca 1910 r.,

7) w pruskiej ustawie o opłatach adwokatów i komorników sądowych z dnia 21 marca 1910 r.,

w wysokości ustalonej ustawą z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 292) przelicza się na złote równe frankowi złotemu w ten sposób, że w miejsce kwot w markach polskich wstępuje taka kwota złotych, jaka wypadnie z podzielenia tych kwot marek polskich przez tysiąc, o ile w następnych paragrafach inaczej nie postanowiono.

Niezmienione zostają stawki oznaczone w stopie procentowej (stawki procentowe).

§ 3. § 7 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższa kwota opłaty wynosi, nie naruszając przepisu § 59 ust. 2 — czterdzieści groszy.

Kwoty groszy niepodzielne przez dziesięć zaokrągla się wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć”.

§ 4. § 8 niemieckiej ordynacji o opłatach adwokatów otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższa kwota wszelkiej opłaty, która się ma obliczyć wedle przepisów rozdziałów drugiego do czwartego wynosi 2 złote.

Kwoty groszy niepodzielne przez dziesięć zaokrągla się wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć”.

§ 5. Pruska ustawa o kosztach sądowych ulega następującym zmianom:

1) § 32 otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższa kwota opłaty wynosi 1 złoty, o ile w tej ustawie nie postanowiono innej najniższej kwoty opłaty.

Kwoty niepodzielne przez dziesięć zaokrągla się wzwyż do kwoty groszy podzielnej przez dziesięć.

Opłaty, które są wyznaczone dla kwot 800, 1000, 2000 i 4000 złotych (§ 92, 96) oblicza się w pełnej kwocie także za nadwyżki powyższych kwot.

W przedmiocie zaokrąglenia wymiarów stemplowych mają zastosowanie przepisy ustawy stemplowej”.

2) w § 72 ustępy 1 a), 2 a), 3 a) i 4 otrzymują brzmienie następujące: